

Genom lidande till seger — det är missionens väg. Vi, senare tiders missionärer, ha dock fått erfara sanningen i Jesu ord, då han sade: »Jag har sänt Eder att skörda, där I icke haven arbetat. Andra hava arbetat, och I haven fått gå in i deras arbete». Vi fingo ju genast gå in i de av våra pionjärer och föregångare under mycken försakelse och stora lidanden förberedda gärningarna. De voro i både andligt och lekamligt avseende nybyggare i ordets djupaste betydelse. Under det de började arbetet därute, dukade de under, den ena efter den andra, av umbäranden och överansträngning, pressade av det heta klimatet, lidande brist på ordentliga bostäder o. s. v.

Vi däremot fingo genast bo i ordentliga hus, där funnos ordnade församlingsförhållanden med större eller mindre skolor här och var ute i landet, och litet varstades kristna hem, som med glädje mottogo och förplägade missionären efter bästa förmåga, då han kom på besök.

I Eritrea finnas kristna evangeliska familjer, där

stora förföljelsen och hungersnöden 1890 härjade landet och människor i tusental flydde från det abessinska höglandet ned till kusten. Våra missionärer mottogo och förbarmade sig över många med både lekamlig och andlig spis, de fingo det eviga livets ord, som blev dem till frälsning, då de mottogo Herren Jesus, och han gav dem makt att bliva Guds barn.

Det finns familjer inom den evangeliska församlingen, som i fyra eller fem led växt upp och fostrats i missionens hägn och mottagit undervisning i dess skolor. En sådan familj är Mazenghi och Aster i Adi Ugri. Asters föräldrar voro Kepti och Sellan, och de kommo som så många andra under hungersnöden till Monkullo, där de fingo kärleksfull vård och vad mera var: fingo höra evangelium och mottaga det. De mottogo också undervisning så länge de voro i Monkullo. När sedan tiderna blevo bättre och de kunde återvända till den egna byn och hyddan, var det inte längre samma Kepti och Sellan, som inträdde i hemmet. Ett nytt ljus strålade ut från dem, och det dröjde inte länge förrän det blev känt i byn, att Kepti och Sellan blivit »kanisha», »Marias fiender» som vi också kallades.

Det blev stor uppståndelse i Dorkå, som byn hette, och prästerna bannlyste Kepti och hela hans hus. De fingo genomleva mycket lidande, men det skall jag icke här beskriva, jag vill blott säga så



Mazenghi och Aster.

mycket, att Kepti och Sellan i fast tro på Jesus Kristus och i överbevisning om hans frälsaremakt levde som hans vittnen i sin omgivning och uppfostrade sina barn i gudsfruktan. Kepti lärde själv sina barn att läsa, och när deras flickor framdeles kommo till skolhemmet för att mottaga konfirmations-

undervisning, häpnade vi när vi hörde deras bibelkunskap. Men vad de däremot inte kunde var abessinska sång- och danslekar, som de abessinska flickorna eljest voro så slängda i. Keptis flickor hade inte fått följa med byflickorna till skogen efter ved. Det är där de öva sig i alla slags lekar och sånger, t. o. m. sorgesånger ingå i deras övningsprogram i skogen. När de vistas i skogen, bruka de först samla ihop sina vedbördor och binda rep om dem, sedan stanna de i skogen med sina lekar, tills det är lagom tid att gå hem före mörkningen.

Det var en stor förmån att få ha Keptis flickor i skolhemmet. En av dem var nu gift med Mazenghi och bodde i Adi Ugri i närheten av missionsstationen. Där byggde de sig ett riktigt stenhus med plåttag och med flera rum. Det blev efterhand ett riktigt mönsterhem. Missionärsbarnen höllo gärna till hos Aster, i synnerhet sedan lille Tesfej kommit och de fingo bära honom i det fina, snäckprydda bärskinnet, som skramlade så trevligt när man gick. Aster var stolt och glad, när hon vid Mazenghis sida och med sonen på ryggen kom till kyrkan varje söndag eller när hon ibland gjorde en titt in till sina vita och svarta vänner bland stora och små på missionsstationen. Mazenghi satt hela dagarna vid sin Husqvarnamaskin nere på torget och sydde. Han var nämligen skräddare och hade god förtjänst. Det rädde alltid trevnad och ett visst välstånd hos Mazenghis, han var sparsam på samma gång som han

nade omsorg om de sina och skaffade dem vad de behövde.

Aster, som hade en späd och klen kropp, höll dock alltid hemmet i så god ordning, att man förundrade sig över, hur seg hon var. Då familjen hastigt förökades, voro likväl barnen alltid snygga och rena, och själv var hon prydlig och nätt. Det var alltid en vila för missionären att en stund i vardagslag sitta ned hos Aster, som alltid hade snyggt och städat hemma hos sig. Då och då utökade de sitt husgeråd med någon sak och ofta inbjöds missionärsfamiljen till någon familjehögtid, barndop eller dylikt. Mazenghi och Aster älskade Guds ord, och när man gästade deras hem, kommo bibeln och sångboken fram. Det var lätt att tala med dem om Guds ord och de började ofta själva fråga efter förklaring på något som de läst.

Barnen började växa upp, och sonen Tesfej gick i missionens skola. Fastän Aster hade en dryg arbetsbörda, åtog hon sig dock en av våra lärare i maten, det var den snälle f. d. munken Hejle Mariam, som var mycket lärd. Han skulle i sin tur lära Tesfej, gez, det gamla etiopiska språket, som är så högt aktat i Abessinien. Tesfej fick alltså dessa extra lektioner varje eftermiddag. Annars gingo förstås alla barnen i missionens skola, allteftersom de blevo gamla nog härtill. Men så stängdes alla våra skolor av italienska regeringen. En del av missionens skolgossar, som voro



*Familjen Mazenghi.*

ivriga att få fortsätta sin skolgång, övergingo då till regeringens skolor och fingo där lida för sin tro. Bland dem var också Tesfej. Han opponerade sig mot vad som stod i de läroböcker, som användes i skolan. Han visade ren flagg ifråga om sin evangeliska tro och lära och blev bortkörd från skolan.

Mazenghis flickor äro gifta med kristna inom vår församling. Evangelium följer dem och sprider den eld, som för länge sedan tändes nere i Monkullo, och elden fortsätter att brinna till välsignelse. När missionärer efter italiensk-abessinska kriget kommo ut till Eritrea, omringades de av evangeliska kristna, vilkas glädje och trofasta kärlek de

tingo bevitna, och de kunde instämma i de ord, som stå i 1 Kor. 15: 58, vilka de sände som en hälsning hem till Stiftelsens missionsvänner.

Bland de hälsningar vi fingo var också en grupp bild från Aster och Mazenghi med barn och barnbarn, alla tillhörande församlingen, där släktled efter släktled utgör frukt av den sådd, som i stor trohet och under tårar såddes i Monkullo, en sådd som nu får skördas under jubel. Och så skall det fortgå till den sista stora skördedagen, då änglarna skola inhösta skörden i den himmelska ladan.

Länk, att få vara med i det arbetet nu, då det ser ut, som om vägen åter öppnas dit ut! Hur tack samma få vi icke vara över att de missionärer, som nu få resa dit, icke behöva börja från början utan i stället få mottaga arvet från Monkullopionjärerna och genast bli välkomnade av församlingens barnbarnsbarnbarn och dessutom en stor skara, som genom deras vittnesbörd blivit vunna för Gud.

Säkert skall Herren Gud föra sina tjänare på många nya vägar, ty ehuru mycket förarbete är gjort på det abessinska missionsfält, som E. F. S. kallar sitt, finns det dock alltjämt ny mark att erövra för Herren. Varje ny missionär har att göra egna erfarenheter och får bära sin del av lidandet för de infödda, vilka han vill närma sig för att vinna, på det att det må bli nya segrar för Guds rike, ty

RIKET ÄR HANS!